

Un vespre, a la platja, la Laura va descobrir una taca fosca que la seguia allà on anava.

2

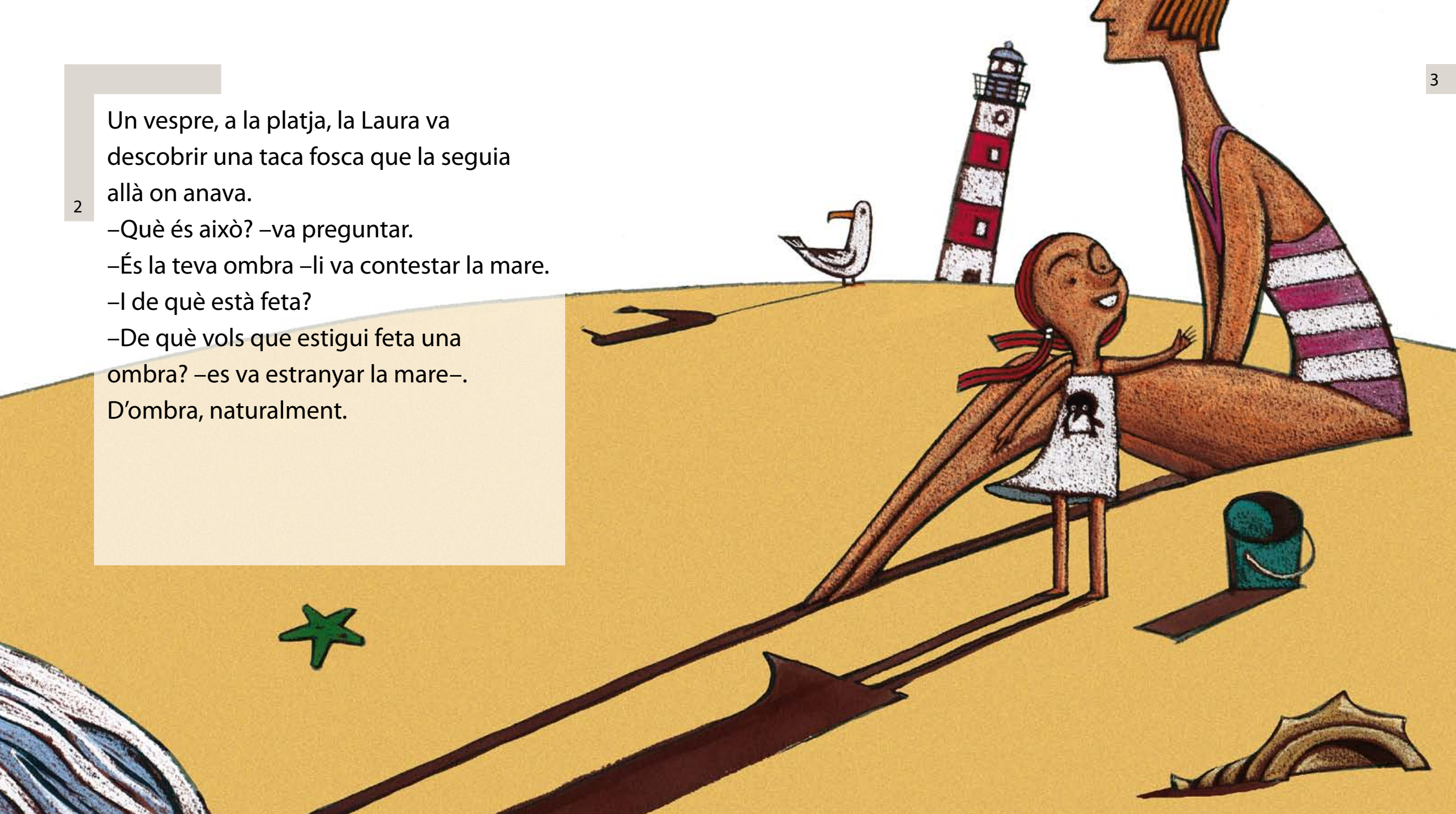
–Què és això? –va preguntar.

–És la teva ombra –li va contestar la mare.

–I de què està feta?

–De què vols que estigui feta una ombra? –es va estranyar la mare–.

D'ombra, naturalment.



4 A la Laura li agradava la seva ombra perquè se li assemblava i perquè canviava de forma i de mida. Era com si li digués:

–Veus? Sóc així, però també puc ser d'aquesta altra manera.

S'asseien juntes o passejaven i l'una li feia companyia a l'altra.



De nit, quan la Laura anava a dormir, el pare i la mare li deixaven el llum encès. Però la Laura no es quedava sola. Alçava un braç o tots dos, i l'ombra dels braços també es movia i s'enfilava per les parets fins al sostre, on jugava a fer ombres de mans.

La Laura sabia fer ombres de gossos, d'ànecs i de conills. També sabia fer l'ombra d'un cocodril, però li feia una miqueta de por i s'estimava més no fer-la.

